

DIETARI DE L'OKUPA DE L'ALTELL

Tenir projectes ens manté la brillantor dels ulls

Teresa Sagrera

Esriptora
@SagreraT

Dijous, 18 de maig de 2018

Matí

Ahir vaig anar al Sopar Groc de Sant Antoni de Vilamajor organitzat per recaptar fons per a la caixa de la solidaritat. Vaig llegir un parell dels meus articles, em va agradar aportar el meu petit gra de sorra. Va ser molt emotiu escoltar alguns familiars de presos i exiliats polítics. El testimoni directe té una força incommensurable, et situa en el lloc dels afectats, et fa imaginar que tu podries ser la germana o l'esposa d'algun d'ells.

Resulta asfixiant aquesta dosi de realisme. Pensar que els tenen allí tancats, que són bones persones, que estan privats de llibertat per haver donat veu al poble. Que es viu només una vegada i que tot el que s'estan perdent ningú els ho podrà tornar.

Té tot el sentit del món continuar fent actes solidaris: per mantenir la flama, per teixir una teinyina de complicitats, perquè els presos i exiliats polítics sàpiguen que no els oblidem, per recollir fons perquè sigui sostenible la situació familiar dels afectats, per fer sentir la nostra veu... té tot el sentit del món caminar per fer camí.

Dissabte, 20 de maig de 2018

Matí

Em llevo ensomniada. Ahir vam celebrar el 40è aniversari d'una cosina. No sé si a tothom li passa igual, però els 40 anys a mi em van marcar un punt d'inflexió en moltes coses. En aquesta edat vaig començar a pensar que allò que tingués ganes de fer ho havia de començar a programar i no deixar-ho per "un dia". Va ser el primer aniversari en què vaig prendre consciència que havia entrat a

JOHANNES GILGER

la maduresa, als 30 i escaig encara sents la reminiscència de la joventut. Als 40 vaig decidir que ja no tindria més fills. Fins llavors encara pensava que tindria el tercer. Va ser una bona decisió, tot i l'enyorança d'aquell moment. Poc després dels 40 vaig començar a escriure el meu primer llibre. Això significà un canvi important en la meua vida, del qual llavors encara no n'era conscient.

Ara, amb la perspectiva que donen 10 anys de marge, penso que viure és anar passant pantalles. Malgrat que algunes de les coses que no m'agradaven de mi als 40, ara voldria que no haguessin marxat. Però, convençuda, que el més important és

tenir projectes perquè això manté la brillantor dels ulls.

Diumenge, 21 de maig de 2018

Matí

No em passa sempre, però de vegades descobreixo un llibre que m'agrada de manera especial i sento la necessitat de portar-lo amb mi a tot arreu. Que m'acompanyi mentre no el puc llegir, sentir-lo a prop. M'ha passat amb *Nou pisos d'un replà* d'en Jordi Sedó. Va arribar a mi recomanat per una amiga escriptora, la Rosa Maria Pascual Sellent, i ara jo faig extensible la recomanació.

Com molt bé el qualifica el mateix autor, es tracta d'un híbrid entre un llibre de relats i una novel·la. *Nou pisos d'un replà* ens explica, amb un llenguatge acurat, la vida de nou persones, endinsant-se en les profunditats del seu psiquisme, les seves debilitats, els seus somnis, les seves frustracions... i en les seves petites estones de felicitat. Són relats independents, però que a la vegada estan relacionats entre ells i formen un tot. Hi ha un lligam entre personatges de diferents relats que et permet que puguis mirar la mateixa situació des de diferents òptiques i això fa molt més enriquidora la història.

Em resulta apassionant aprofundir en les maneres de ser i d'actuar de les persones. Si pogués, m'asseuria en el bar que és punt de trobada de molts dels personatges i em pararia a observar-los, em fixaria en com es mouen, si caminen arrossegant els peus o de manera nerviosa; si tenen algun tic; si no paren de mirar el mòbil o si porten un diari sota el braç; si són amables amb la cambrera o si són secs com un espartenyot; si parlen molt fluix, si tenen algun accent que en delati la procedència o si quequegen... Aquest llibre ha alimentat la meua tafaneria de lector i m'ha deixat amb ganes de conèixer millor les seves vides i de tornar-lo a llegir per assaborir-lo millor.

I, a més d'estar molt ben escrit, té reflexions tan profundes com aquesta: "[...] Les persones ens mostrem sempre als altres com volem que ens vegin, però no ben bé com som en realitat, i que, per tant, sempre hi ha alguna cosa de fals i d'impostat en cada relació per molt sincera i per molt honesta que sigui, però que aquesta impostura sovint no és il·legítima ni malèvola, sinó només antisèptica, tan sols un intent benintencionat de conservar una relació."

Joan Peiró, anarcosindicalista i federalista

Josep Puig-Pla

Historiador
@JosepPuigPla

El 14 d'abril passat es va presentar a la Fundació Anselmo Lorenzo de Madrid el documental *Peiró42*, dedicat al líder anarcosindicalista de la Confederació Nacional del Treball (CNT). Joan Peiró (Sants, 1887 – Paterna, 1942) va ser afusellat pel franquisme ja ha fet 75 anys, després d'haver estat secretari general de la CNT de Catalunya i d'Espanya en diverses ocasions, un destacat articulista i ministre d'Indústria del govern Largo Caballero (1936-1937). Deixà el ministeri arran dels Fets de Maig de 1937 i es reintegrà a la seva feina de director de producció de la Cooperativa Cristalleries de Mataró: un exemple de cooperativa obrera –que ell havia ajudat a consolidar– i una empresa d'èxit amb importants vendes a tota la Península. Vidrier des dels vuit anys, s'inicià com a sindicalista a Badalona, tornà a Sants i, finalment, recalà a la capital del Maresme. Les detencions i el negar-se-li la feina obligaren a aquests trasllats. Detingut a França a finals de 1940, serà lliurat a l'Alemanya nazi i, per aquesta, a la policia espanyola en un cas molt semblant al del president Companys. El franquisme el condemnà a mort després de voler-lo

atreure als sindicats verticals.

En una conversa amb el conegut periodista Josep M. Planès al diari *La Publicitat* [juliol de 1931], Joan Peiró reconeixia que la CNT havia adoptat una actitud de simpatia vers ERC i declarava que la Confederació no havia estat mai centralista, sinó federalista. Recordem que els anys trenta ERC era partidària de la República Federal. El 1934 Peiró feia la proposta de República Social Federal. El pensament anarquista beu molt del federalisme de Pi i Margall (1824-1901). Ja a l'Estatut de Catalunya de

1932, Peiró hi trobava a faltar l'autonomia municipal. Pensava que els municipis són "*la expresión colectiva más ínfima y cercana al individuo, el derecho de autodeterminación en todos los aspectos de la vida de los pueblos*". El professor Pere Gabriel ha definit els seus plantejaments de "federalisme llibertari".

A *Solidaridad Obrera* (diari de la CNT; maig de 1931) Peiró escrivia que ell havia demostrat amor per les coses de Catalunya i que havia lluitat sense descans per les llibertats d'Espanya; que s'oposava tant a l'imperialisme espanyol com a la independència catalana. Reconeixia el dret dels pobles a les seves llengua, cultura i tradicions, però que aquestes no havien de dividir els homes "amb l'artifici de les fronteres". I sostenia que les regions i els municipis, com també els individus, havien de gaudir de les més àmplies autonomia i llibertat, seguint el credo pimargallià. Ho reblava afirmant que lluitarien perquè Catalunya assolís el màxim grau de les seves llibertats, però també perquè hi tinguessin dret les altres regions, en el marc de la solidària federació dels pobles hispans.

L'agitada vida de Peiró i les persecucions que va patir en diferents èpoques el van dur per diversos domicilis, presons i amagatalls. Un d'aquests que li era molt plaent era Can Cigala de la Roca, on s'havia refugiat més d'una vegada i on s'havia celebrat alguna reunió clandestina, com un ple nacional de la CNT (d'àmbit espanyol) el juliol de 1928, durant la dictadura de Primo de Rivera.